

žalovaný jako provozovatel byl uznán povinným k náhradě škody, zejména když žalovaný nařídil jízdu bez světel a nepostaral se o to, aby provoz po silnici, kudy se autokolona pohybovala, byl znemožněn. Bylo však zjištěno, že auto, jímž se nehoda stala, v kritické době nehody po zastavení stálo asi 1 až 1½ m od příkopu a že bylo obyvatelstvu obce Písková L. vyhláškou nařízeno, aby v době vojenského cvičení po vozovce nechodilo a nepřecházelo z důvodů bezpečnostních. Nebylo-li tedy zjištěno, jak za to má dovolatel, že auto jelo v kritické době po banketě, po němž žalobce šel, a bylo-li naopak prokázáno, že bylo učiněno opatření, aby v obci Písková L. v době, kdy se uvedenou obcí po silnici autokolona pohybovala, po vozovce nechodilo, musejí se už z tohoto důvodu shora řečené vývody dovolatelovy minouti s úspěchem. Pokud pak dovolatel dovozuje, že žalovaného stihá výhradně vina proto, že vydaná bezpečnostní nařízení byla nesprávná, když, jak uvádí, »byla nařízena jízda po banketu, tedy v místě pro jízdu autem nezpůsobilém a nedovoleném, resp. vyhrazeném pro chodce a že bylo vydáno nařízení k jízdě aut bez světel a nebylo postaráno o to, aby provoz po silnici byl znemožněn«, tu jest uvážiti, že šlo v souzeném případě podle zjištěného stavu věci, za kterého žalobce přišel k úrazu, o manevrové vojenské cvičení se zastřenyými světly, a tedy o výkon veřejné moci. K jeho provedení byla vydána nařízení jednak za účelem bezpečnostních zajištění, jednak za účelem výcviku vojska, ale i civilního obyvatelstva. V takovém případě není zákonného předpisu, podle něhož by stát ručil za to, že správní úřady neučinily dostatečných opatření za manevrových cvičení. Nebylo by tedy předpokladu pro ručení žalovaného státu, i kdyby v souzeném případě učiněná opatření se neměla považovati za dostatečná. Nižší soudy uznaly správně a ve shodě s judikaturou nejvyššího soudu (viz rozh. č. 10384 Sb. n. s. a tam uvedená další), že podle § 92 ústavní listiny ručí stát za škodu, kterou způsobí jeho orgány nezákonným výkonem veřejné moci, jen, je-li tu zvláštní zákon, který mu ručební povinnost ukládá, a že takového zvláštního zákona v oboru vojenské správy dosud není.

Čís. 17332.

Nejde o otázku příslušnosti ve smyslu § 528 c. ř. s., nýbrž o otázku přípustnosti pořadu práva, jde-li o to, zda je tuzemský soud příslušný k zahájení vyrovnacího řízení.

V návrhu na zahájení vyrovnacího řízení musí navrhovatel, jehož bydliště (sídlo) nebo podnik není v tuzemsku, přesně a určitě uvést, kde jest v tuzemsku jeho majetek a v čem záleží.

(Rozh. ze dne 7. června 1939, R II 74/39.)

Prvý soud (krajský soud v M. O.) vyhověl návrhu na zahájení vyrovnacího řízení o jmění fy Josef Sp., továrna na ovocné konzervy v M. (nyní Německo), rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud odůvodnil napadené usnesení mimo jiné též tím, že byl krajský soud v M. O. podle § 1 vyr. ř. a § 65, odst. 2 konk. ř. (zák. č. 64/1931 Sb. z. a n.) nepřislušný k zahájení vyrovnacího řízení. Za rozhodné pro otázku příslušnosti pokládal, že firma Jos. S. má podnik v M., tedy nikoli v tuzemsku. Z toho vyvozoval místní nepřislušnost krajského soudu v M. O. Z toho je zřejmé, že v základě šlo o otázku tuzemského soudnictví ve smyslu § 42 j. n., takže přípustnosti dovolacího rekursu nepřekáží ustanovení § 528, odst. 1 c. ř. s. v doslovu čl. I, č. 5 zákona č. 251/1934 Sb. z. a n. a čl. I zák. č. 314/1936 Sb. z. a n., jež jinak platí také podle § 70 vyr. ř. a § 188 konk. ř. ve vyrovnacím řízení. Dovolací rekurs je tedy přípustný, avšak není opodstatněn. Je sice správné, že ve smyslu § 65, odst. 2 konk. ř. (§ 1 vyr. ř.) pro určení místa, kde se podnik provozuje, rozhodná je skutečnost, odkud jest řízen. Podle vlastního navrhovatelčina tvrzení je tento podnik řízen v M. ustanoveným tam komisařem. Příslušnost krajského soudu v M. O. nebyla tedy v době návrhu na zahájení vyrovnacího řízení založena místem podniku firmy. Poněvadž navrhovatelka je veřejnou obchodní společností, rozhodovalo tu v druhé řadě podle § 65, odst. 2 první věta konk. ř. (§ 1 vyr. ř.) nikoliv bydliště veřejných společníků, nýbrž sídlo její a také to jest v M., jak jest zřejmé i ze zápisu v obchodním rejstříku. Podle toho navrhovatelka nemá v tuzemsku ani podniku, ani sídla, takže přicházela ve smyslu ustanovení § 65, odst. 2 druhá věta konk. ř. (§ 1 vyr. ř.) konečně v úvahu ještě okolnost, zda má navrhovatelka v obvodu tuzemského a to krajského soudu v M. O. aspoň majetek. V tom směru navrhovatelka nic určitého netvrdila a není to jasné ani z příloh připojených k návrhu na zahájení vyrovnacího řízení (§ 2, odst. 2 vyr. ř.). Právě proto, že šlo o otázku, zda by byl krajský soud v M. O. jako tuzemský soud příslušný k zahájení vyrovnacího řízení, bylo na navrhovatelce, aby přesně a určitě uvedla již v návrhu, kde v tuzemsku je její majetek a v čem spočívá a zvláště, zda a jaký majetek má v obvodu krajského soudu v M. O. Avšak z nejasného a v tomto směru i neúplného návrhu není zřejmé, že by měla v tuzemsku majetek, který by mohl přijíti v úvahu pro vyrovnací řízení. Marné jest proto opačné tvrzení její v dovolacím rekursu. Krajský soud v M. O. nebyl tedy příslušný k zahájení vyrovnacího řízení.

Čís. 17333.

Starosta obce (na Moravě), která je provozovatelkou lomu (§ 1 úraz. zák.), nepatří k osobám uvedeným v § 47 úr. zák.

(Rozh. ze dne 9. června 1939, Rv II 451/38.)

Srov. Sb. n. s. čís. 128, 15728.